

Ο ΔΟΥΞ ΝΑΡΒΑΕΖ.

Ὁ πρωτεύσας καθ' ὅλας τὰς ἐμφυλίου ταραχὰς τῆς Ἰσπανίᾳ Ναρβαέζ, κατέστη δημοτικὸς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ εἶναι ὀνομαστὸς σήμερον εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἀλλ' ἡ εὐνοία τῶν ἡγεμόνων ὁμοιάζει εἰς τὰ κύματα τῆς ἀστάτου θαλάσσης καὶ ὁ πρὸ μικροῦ κραταῖος καὶ εὐνοούμενος Ναρβαέζ ἀποστέλλεται μακρὰν τῆς πατρίδος ὡς πρέσβυς μὲν διορισθεὶς παρὰ τινι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων, ἔργῳ δὲ εἰς ἐξορίαν ἀποπεμπόμενος.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Τῇ Κυρίᾳ Ε. Γ.

Πῶς ἐγὼ, θνητὸς, τὰ ὕψη τῶν αἰθέρων σου νὰ φθάσω;
Σ' ἀτενίζω, ἀλλὰ μάτην ἀγωνίζομαι νὰ θλάσω,
Τὸν δεσμόν μου τὸν θνητόν.

Πλὴν τῶν ποιητῶν ἡ γλῶσσα εἶναι γλῶσσα τῶν
χαρίτων,
Εἶχαι λίθανος εὐφραίνων τοὺς ναοὺς τῶν θεοτήτων,
Καὶ τὸν λίθον αὐτόν,
Ὡ θεά, εἰς τὸν ναόν σου εὐσεβὴς σου λάτρις καίω
Καὶ εἰς ἐκστάσεων εὐρείας ἀτμοσφαίρας ἔνθους πλέω.

Σύρος.

ΜΥΡΩΝ.

Ἀσμάτιον.

Ἄνθος ἐκ θελγῆτρων ἐρύον,
Ἀλλὰ ὡς ἡ πέτρα κρύον,
Φεῦ, ματαίως σὲ φωνάζω.

Μάτην χεῖμαρροι δακρύων.
Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου τρέχουν,
Διὰ σὲ, μάτην στενάζω

Δύναμιν μαγνήτου ἔχουν,
Δι' ἐμὲ οἱ ὀφθαλμοί σου.

Ἀλλὰ σὺ δὲν συγκινεῖσαι,
Δὲν πονεῖς, οὐδὲ λυπεῖσαι
Δὲν θερμαίνεται ἡ ψυχὴ σου.

Νέου βόδου ἔχεις χρῶμα,
Μαγνητίζον ἔχεις ὄμμα,
Ὅμοιάζεις Θεῶν, ἦτις,

Κατοικεῖ Ὀλύμπου δῶμα.
Πλὴν ψυχὴν ἔχεις σκληρὰν,
Ὡ ! σκληρὰν ὡς ὁ γρανίτης.

Σ' εἶδα κ' ἔφυγε μακρὰν
Ἀπ' ἐμὲ ἡ ἡσυχία,

Τὴν ζωὴν μου περνῶ κλαίων,
Καὶ οὐδὲν μ' εὐφραίνει πλέον,
Εἰμὴ μόν' ἡ ἐρημία.

Σύρος.

Μ. Θ. Μ.

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ.

4.

Φύσα, φύσα, ζεφυράκι
Μὲ τὰ ὀλόχρυσά φτερά
Φύσα, φύσα, σὲ τὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου γλυκά.

2.

Καθὼς σχίζουν τὰ κουπιά μου
Τ' ἀσημόχυτα νερά
Τρέχα σὺ περιστερὰ μου
Σ' τοῦ πελάου τὴν ἀγκαλιά.

3.

Δὲν γυρεύω ἐγὼ ὁ καυμένος
Ἀπ' τὸν κόσμον θησαυροῦς
Πλούσιος· εἶμαι εὐτυχημένος
Νὰ ψαρεύω εἰς τοὺς γιालούς.

4.

Νύφη μου εἶναι αὕτὴ ἡ βαρκούλα
Ποῦ μὲ πέρνει εἰς τὰ νερά,
Μόλις εὐγὴ ἡ χρυσὴ αὐγοῦλα
Ὡς ποῦ χύνεται ἡ νυχτιά

5.

Φύσα, φύσα, ζεφυράκι

Μὲ φτερούγα δροσερὴ,
Φύσα φύσα ἔς τὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου καὶ σύ.
6.

Δὲν μὲ σκιάζουν τὰ σκοτάδια
Καὶ τῆς θάλασσας ὁ ἀφρός,
ἔχω τ' ἄστρα συγγενάδια
Εἰς τὰ βάθη τῆς νυχτός.
7.

Καὶ τ' ἄθωο τὸ φεγγαράκι
Ποῦ μ' ἀγάπη ἀδελφικὴ,
Τὸ φτωχό μου τὸ πανάκι
Λὲς ποῦ σκύφτει καὶ φιλεῖ.
8.

Τ' ἀηδονάκι ἀκούω μονάχο
Ποῦ μ' ἀνέκουσθη λαλιά,
Ἀπ' τὸν ἔρημο τὸ βράχο
Ἐρωτεύει τὰ νερά !
9.

Καὶ τὸ κύμα ποῦ κερνάει
Τῆς βαρκούλας τὸ πλευρό,
Ὡς κὶ αὐτὸ μὲ χαιρετάει
Μὲ χαμόγελο γλυκό.
10.

Φύσα, φύσα ζεφυράκι
Μὲ φτερούγα δροσερὴ,
Φύσα, φύσα στὸ πανάκι
Τῆς βαρκούλας μου καὶ σύ !
11.

Ὀρφανὸ τὸ μαυρισμένο
Σὰν τὸ πέλαγο ποῦ σχιῶ,
Ψωμὶ νὰ εὕρω τιμημένο
Μὲ τοὺς κόπους μου ζητῶ.
12.

Δίνει ὁ Γλᾶρος ποῦ πετάει
Εἰς ἐμὲ παρηγοριά,
Τὸ Δελφίνι ὅπου θουτάει
Εἰς τὴν πλώρη μου ἐμπροστά
13.

Ἰστὸ πανί σου τώρα ἀφίνει
Κάθε ἐλπίδα τὸ κουπί...
Τρέχα, ὁ Ζέφυρος σου δίνει
Δροσερότατη ψυχὴ !
14.

Μὲ τὸ κύμα τώρα παῖξε
φίλε δέλφινα καὶ σὺ,
Τρέξε γλᾶρε, ὀπίσω τρέξε
Ἰστὸ μικρόμου τὸ πανί.
15.

Γειά σας δένδρα καὶ λουλούδια
Μοσχομύριστο γιαλὸ,
Τάχα τί ὠμορφα τραγούδια,
Θὰ γυρίσω νὰ σὰς πῶ ;
16.

Τρέχει φεύγει τ' ἀκρογιαλί
Φεύγει ὥσάν τὴν ἀστραπή,
Δὲν γροικᾷ πλὴλ τὸ πηδάκι
Ἡ βαρκούλα μου ἡ φτωχή.

17.

Ἄστρα ὀλόχρυσά βοηθάτε,
Φεγγαράκι μου λαμπρό,
Πέστε ἀδελφία, ποῦ μὲ πᾶτε ;
Μὴ μ' ἀφήστε νὰ χαθῶ !
18.

Ἄχ ! θαστάτε αὐτὸ τὸ κύμα
Ποῦ ἀσηκόνεται ψηλά !...
Ὡχ ! αὐτὸ θὰ γείνη μνημα
Τοῦ καυμένου τοῦ Ψαῖ.
19.

Ποῖος τὰ νιάτα σου θὰ κλάψῃ
Ποῖος ἀνίσως καὶ πνιγῆς ;
Μαῦρα ρούχα ποῖος θὰ βάλῃ
Γιὰ τ' ἐσένα ; ὦϊμὲ κανεῖς !
21.

Χαίρου, κόσμε, τὰ καλά σου
Τὰ στολίδια τὰ ὁμορφιαῖς
Ὁ φτωχὸς ἔς τὴν ἀγκαλιά σου
Τρέχει μέραις θλιβεραῖς !
12.

Χαίρου γῆς εὐτυχισμένη
Γιὰ τὸν πλούσιο μοναχά !...
Μιά ψυχὴ βασανισμένη.
Τώρα σὲ ἀποχαιρετᾷ...
Α. ΜΑΝΟΥΣΟΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱπποθεραπευτικὴ ὑπὸ Νικολάου Α. Κοδρικᾶ ἱπ-
πιατροῦ στρατιωτικοῦ.

Τὸ σύγγραμμα τοῦτο τιμᾷ τὸν κύριον Κοδρι-
κάν, ὅστις ἐκπαιδευθεὶς εἰς τὸ κτηνιατεῖον τοῦ
ἐν Βιέννῃ Πανεπιστημείου, ὑπηρετεῖ ἤδη μετὰ ζή-
λου εἰς τὸν στρατὸν τῆς πατρίδος καὶ προσφέρει
αὐτῇ σύγγραμμα ἀναγκαῖον καὶ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ
παρέχον, διὰ τε τὸ πολυέξοδον τῶν πινάκων οὗ-
τινας ἐλιθογράφησεν εἰς Γερμανίαν, καὶ διὰ τὴν εἰ-
δικότητα τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ Ἄλμα καὶ ἡ Κεσσόλη.

Οὕτως ἐπιγράφεται ἀξιολογὸν τι ποιημάτων,
πλήρες φαντασίας καὶ ποιήσεως καὶ ἀνώνυμον ἡ-
θέλησε νὰ ἐκδώσῃ αὐτὸ ὁ μετρίφρων νέος, ὃν ἡ-
μεῖς προτρέπομεν νὰ ἀφιερῶνται ἐγκαρδίως εἰς τὸ
εὐγενὲς σπάδιον, δι' ὃ προωρίσθη. Τοῦτο μόνον
δυνάμεθα νὰ μεμφώμεν, τὴν γλῶσσαν ἣτις εἶναι
μείδην δημοτικὴ καὶ ἐλληνίζουσα. Βραδύτερον
θέλωμεν κοινοποιήσῃ εἰς τὴν Εὐτέρπην τὰ καλλί-
τερα τοῦ ποιήματος τούτου μέρη.